

PARAULA I VIDA

Visquem en l'alegria i l'esperança

En la solemnitat de l'Ascensió del Senyor escoltem què se'ls diu als Apòstols: «*Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra*» (Ac 1,8). Tots nosaltres hem nascut per l'aigua i l'Esperit Sant, i hem rebut aquesta missió del mateix Jesús: ser testimonis seus, testimonis de l'alegria de l'amor de Crist. Estimar com Crist ens ha estimat, donar testimoni de l'amor del Senyor amb paraules i amb obres; un amor que ens regala l'alegria. Amor i alegria han d'anar junts.

Mirem de ser testimonis d'alegria i d'esperança, que són potser encara més necessàries que el pa, la feina i l'habitatge... En moments de crisi de sentit, quan molts estan atribolats per les necessitats materials i encara més, viuen amb por el present i miren amb angoixa el futur... hem de ser-los testimonis de Jesús, font d'esperança i d'alegria. Com aconsella Sant Pau: «*Viviu sempre contents... Que tothom us conegui com a gent de bon tracte*» (Fil 4,4). Per què dubtem o ens desanimem o de què tenim por...?

Els fruits de la Pasqua han de trobar continuïtat en nosaltres. La Pasqua, festa central de la nostra fe, ha de perpetuar-se en la vivència litúrgica. Just abans de la Pentecosta, quan l'Església està acabant el temps pasqual, demana: «*Concediu-nos de conservar sempre, en la nostra manera de viure, l'alegria de la Pasqua que acabem de celebrar*». Estem cridats a viure en l'alegria i una alegria que duri, conreada i defensada enmig dels alts i baixos normals en tota vida de deixebles missioners de l'Evangeli de Jesús. Ens convé dir-nos-ho de nou, ara que s'acosta el final

de curs pastoral, quan ens podria vèncer el cansament per les activitats realitzades i el bloqueig per l'acumulació del final de curs. El salmista ens hi ajuda: «*Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor, i tornaran cantant d'alegria duent al coll les seves garbes*» (Salm 126,5). Plors i alegria van barrejats a la vida... sembrar en la incertesa enmig de la societat secularitzada en què vivim, no veure els fruits del treball realitzat, i sentir que el món s'ha tornat inhòspit per als creients... però alhora, cal aprendre a retornar agraint que Déu continuï actuant, i que podem lloar-lo, un cop més, per les seves meravelles. Quanta confiança que ens han de donar les paraules de l'Evangeli de l'Ascensió: «*Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món*» (Mt 28,19-20).

Ens podria anar bé disposar d'un temps per fer balanç del curs, sempre en positiu, sense acritud, aprenent a «veure» l'acció de Déu en les nostres vides, en les persones que tractem, en els petits o grans progressos de les persones, parròquies i comunitats... L'Esperit Sant és l'ànima de l'Església. Fem confiança en el do de l'Esperit que portem en nosaltres pel baptisme i la confirmació, i deixem-nos conduir per aquest Esperit de Vida i d'Amor. Visquem en la confiança, cerquem les coses positives. L'Esperit ens anirà obrint camins de llum, de fe, d'esperança i d'amor... Camins d'abandó a les mans de Déu, que tot ho pot: «*Allò que és impossible als homes, és possible a Déu!*» (Lc 18,27).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Trobada de postconfirmació a Andorra

Una setantena de noies i nois de 3r curs de catequesi de les parròquies andorranes, amb els respectius catequistes i mossens, es van trobar per compartir la tercera i darrera jornada de convivència del curs el dia 22 d'abril, al Santuari de Meritxell.

«Caminant...» fou el lema de la trobada, que convidava a fer camí durant la Pasqua fins a la Pentecosta. La tan esperada pluja va acompanyar durant el matí la jornada i, tot i que no va deixar fer camí per a anar fins a Meritxell, la casa de colònies d'Aina, casa de tots, va acollir els participants per a treballar. Ja al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell, els participants van dur a terme una senzilla pregària, on van oferir a la Verge Maria el treball del curs i de la jornada i les reflexions.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Oi que m'estimaràs sempre?»

Una pregunta innocent d'un fillol al seu padrí. Li sortia del cor i ho traduïa amb el gest, agafant-se amb fermesa a la mà del padrí. Un desig profund i una demanda concreta: Amor etern. Sembla difícil que ho puguem demanar a una persona. Una petició que neix del profund desig de ser estimats. L'arrel fonamental de l'existència humana, rebre amor.

És una pregunta que no pot no ser resposta, perquè és més una afirma-

ció que un interrogant? És més un assentiment demanant que sigui veritat que no pas un qüestionament que no pugui ser així. L'infant en pronunciar-la no podia esperar una resposta que no fos l'esperada, el sí sincer. Potser fins i tot amb l'èmfasi: «Oi tant que sí!»

I és que el desig d'amor no pot tenir límit ni final. Per això, com a efecte de la fe, mantenim encesa una flama en el cor que no es pot extingir. Entendre la vida com un assoliment complet de tot l'a-

mor que puguem rebre. Per això, aquell que creu en el Déu Amor no pot acabar de tenir tot l'amor complet fins que no rebi l'amor d'aquell que més se l'estima. La culminació del nostre desig d'amor ha de portar-nos a deixar-nos estimar per Déu. No hauríem de tenir cap altra aspiració a assolir.

Convertim en pregària la bonica afirmació del fillol. Quan dubtem que estem essent estimats per Déu no deixem de repetir «Oi que m'estimaràs sempre?»

i quedem-nos convençuts que aquest amor ja el tenim, l'hem tingut i el tindrem sempre.

Voleu més bona notícia per transmetre quan ens preguntin perquè creiem en Déu? Si a més de preguntar-li a Déu li sabem agafar la mà que ens allarga, possiblement tastarem la plenitud de l'amor. La resposta l'obtindrem al moment: «Oi tant que sí!»

Mn. Valentí Alonso i Roig

PALABRA Y VIDA

Vivamos en la alegría y la esperanza

En la solemnidad de la Ascensión del Señor escuchemos qué se les dice a los Apóstoles: «*Recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaría y hasta el confín de la tierra*» (Hch 1,8). Todos nosotros hemos renacido por el agua y el Espíritu Santo, y hemos recibido esta misión del mismo Jesús: ser testigos suyos, testigos de la alegría del amor de Cristo. Amar como Cristo nos ha amado, dar testimonio del amor del Señor con palabras y con obras; un amor que nos regala la alegría. Amor y alegría deben ir juntos.

Tratamos de ser testigos de alegría y de esperanza, que son quizás aún más necesarias que el pan, el trabajo y la vivienda... En momentos de crisis de sentido, cuando muchos están atribulados por las necesidades materiales y más aún, viven con miedo el presente y miran con angustia el futuro... debemos ser testigos de Jesús, fuente de esperanza y de alegría. Como aconseja San Pablo: «*Alegraos siempre en el Señor... Que vuestra medida la conozca todo el mundo*» (Fil 4,4). ¿Por qué dudamos o nos desanimamos, o de qué tener miedo?

Los frutos de la Pascua deben encontrar continuidad en nosotros. La Pascua, fiesta central de nuestra fe, debe perpetuarse en la vivencia litúrgica. Justo antes de Pentecostés, cuando la Iglesia está acabando el tiempo pascual, ora pidiendo: «*Concedenos conservar siempre, en nuestra manera de vivir, la alegría de la Pascua que acabamos de celebrar*». Estamos llamados a vivir en la alegría y una alegría que dure, cultivada y defendida en medio de los altibajos normales en toda vida de discípulos misioneros del Evangelio de Jesús. Nos conviene decírnoslo de nuevo, ahora que se acerca el final del curso pastoral, cuando podría vencernos el cansancio por las actividades realizadas y el bloqueo por la acumulación del final de curso. El salmista nos ayuda: «*Los que sembraban con lágrimas, cosechan entre cantares. Al ir, iba llorando, llevando la semilla; al volver, vuelve cantando, trayendo sus gavillas*» (Salmo 126,5). Llantos y alegría van mezclados en la vida... sembrar en la incertidumbre en medio de la sociedad secularizada en la que vivimos, no ver los frutos del trabajo realizado, y sentir que el mundo se ha vuelto inhóspito para los creyentes... pero a la vez, hay que aprender a regresar agradeciendo que Dios siga actuando, y que podemos alabarle, una vez más, por sus maravillas. Cuánta confianza deben darnos las palabras del Evangelio de la Ascensión: «*Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo; enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el final de los tiempos*» (Mt 28,19-20).

Nos podría ir bien disponer de un tiempo para hacer balance del curso, siempre en positivo, sin acritud, aprendiendo a «ver» la acción de Dios en nuestras vidas, en las personas que tratamos, en los pequeños o grandes progresos de las personas, parroquias y comunidades. El Espíritu Santo es el alma de la Iglesia. Confiemos en el don del Espíritu que habita en nosotros por el bautismo y la confirmación, y dejémonos conducir por este Espíritu de Vida y de Amor. Vivamos en la confianza, busquemos las cosas positivas. El Espíritu nos irá abriendo caminos de luz, de fe, de esperanza y de amor... Caminos de abandono en manos de Dios, que todo lo puede: «*¡Lo que es imposible para los hombres, es posible para Dios!*» (Lc 18,27).

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Festa de la Santa Creu a Salardú

El poble de Salardú, a la Vall d'Aran, va celebrar la festa major en honor de l'exaltació de la Santa Creu el passat 3 de maig. L'Església de Sant Andreu de Salardú, guarda una preciosa i bella imatge del Crist crucificat del s. XII.

La festa de la Santa Creu és esperada i celebrada per tota la població i pobles de l'entorn. La celebració religiosa comença amb la processó, precedida per les banderes i la creu de Salardú, que es va desplaçant pels diferents indrets del poble, recollint les creus dels pobles del Naut Aran. La creu

de Salardú besa i és besada per les diferents creus, tocant-se, en senyal d'acolliment i fraternitat. Recollides totes les creus, ens adrecem a l'església, on s'inicia la celebració de l'Eucaristia. Enguany ha estat presidida per Mn. Pere Balaguer, Rector de Vielha i Salardú, i concelebrada per Mn. Alfonso Velázquez, Rector de Tremp i Arxiprest de Pallars Jussà. Mn. Alfonso, en to càlid i comunicatiu, va pronunciar l'homília, en la qual, a través de preguntes i respostes, va anar exponent el misteri de la creu de Jesús: «Per què morí en la creu? A causa del mal del món, a

causa del pecat humà i de les estructures humanes. Però la creu és el gran signe de l'amor i del perdó. De la creu de Jesús sorgeix la vida, la pau, la fraternitat.»

L'Eucaristia s'acabà amb el cant dels goigs i veneració de la creu. Seguidament s'inicià la processó vers la plaça de la Pica, on té lloc la benedicció del terme amb l'aigua beneïda i amb la creu del Crist de Salardú, orientant-la vers els quatre punts cardinals. És una celebració en la que fa goig poder participar. Amb aquesta festa, la Val d'Aran inicia el camí de les diferents festes majors i romeries.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «L'alegria cristiana és contagiosa, perquè l'Evangelí ens fa sortir de nosaltres mateixos per a comunicar la bellesa de l'amor de Déu. L'alegria cristiana no es pot guardar per a un mateix, i quan la fem circular, es multiplica» (6 de novembre).

@Pontifex_es: «L'Esperit Sant és font d'unitat. El seu foc crema els desitjos mundans i encén en la nostra vida aquest amor acollidor i compassiu amb el qual ens estima Jesús, perquè també nosaltres puguem estimar-nos així» (6 de novembre).

@Pontifex_es: «L'Esperit és font de profecia. No podem fingir que no veiem les obres del mal, quedar-nos en la nostra «vida tranquil·la» per a no tacar-nos les mans. Hem rebut un Esperit de profecia per a manifestar l'Evangelí amb el nostre testimoniatge de vida» (6 de novembre).

@Pontifex_es: «Llegim les vides dels sants, perquè mostren de manera narrativa i comprensible l'estil de Déu en la vida de persones semblants a nosaltres, ja que els sants eren de carn i os com nosaltres. Les seves accions parlen a les nostres i ens ajuden a comprendre el seu significat» (7 de novembre).

Inici dels actes de celebració dels 800 anys de la troballa de la Mare de Déu de Canòlich

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir, el dia 1 de maig a la Parròquia de Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra), la celebració eucarística en la que es va beneir una representació de la Mare de Déu de Canòlich, realitzada per l'artista portuguesa Margarida Cepeda, que l'ha donada al Santuari de la Mare de Déu de Canòlich, i es va recepcionar una talla de la Mare de Déu dels anys 40 del segle XX, que ha estat donada per la seva adoració a l'església parroquial per la família Marfany de Sant Julià, que l'ha custodiat en els darrers anys. Amb aquests actes s'iniciaven les celebracions del 800 anys de la troballa de la Mare de Déu romànica, que la llegenda popular situa en l'indret on hi ha ara l'actual santuari.

Els actes del dia 1 s'iniciaren amb la presentació del llibre *Petita història de Canòlich* amb dibuixos de Pilarín Bayés i text de Jordi Pasques. El llibre es repartirà de forma gratuïta a tots els caps de casa. La presentació va omplir l'església de Sant Julià: primer va fer-ne un breu relat l'autor dels textos, Jordi Pasques, i després Pilarín Bayés va fer les seves pròpies explicacions, que va anar acompanyant de dibuixos que realitzava allà mateix. En acabar, els autors van signar els llibres dels que ho van desitjar i es van fer llargues cues de públic.

Posteriorment va tenir lloc l'Eucaristia, a la parròquia de Sant Julià, que va ser presidida per Mons. Vives i concelebrada pel Rector de la Parròquia, Mn. Pepe Chisvert, i pel Secretari general, Mn. David Codina. Hi van assistir els membres de la Corporació comunal, encapçalats pels Cònsols Major i Menor, Hble. Sr. Josep Mayoral i Hble. Sra. Mireia Codina; l'Excm. Sr. Carles Álvarez Marfany, Ambaixador d'Andorra davant la Santa Seu; Consellers generals fills de la parròquia i molts fidels i famílies destacades de la parròquia. A la seva homília, l'Arquebisbe Joan-Enric va glossar les lectures proclamades de la Paraula de Déu: Maria puja decididament a la muntanya i visita a la seva

parenta Elisabet. La Mare de Déu, sota l'advocació de Canòlich, també ens visita a nosaltres i ens fa pujar a la muntanya, al Santuari de Canòlich. La Mare de Déu és una Mare de Déu «muntanyenca», com va dir la Sra. Pilarín Bayés, en la presentació del llibre que ha fet sobre la història de Canòlich, a qui li agrada la muntanya. I és una Mare de Déu que ens dona el seu Fill: no se'l queda egoïstament per a ella, sinó que el dona. Maria ens dona a Jesús i tots els devots de Canòlich, i tots els cristians l'honorem aquest mes de maig, mes de Maria, com a Mare de Déu, consol dels afligits, refugi dels pecadors. Finalment, l'Arquebisbe animà els fidels de Sant Julià a ser molt devots de la Mare de Déu perquè ella ens ensenya a estimar d'una forma oberta i recordà com la parròquia de Sant Julià de Lòria sempre ha estat una parròquia oberta i acollidora, com ho fou per a Sant Josep Maria Escrivà de Balaguer. A més a més, Maria ens ensenya a pregar.

Finalment, l'Arquebisbe va agrair la donació de la imatge de la família Marfany i del quadre de pintura de l'autora Margarida Cepeda que seran pròximament instal·lats en l'església de Sant Julià.

La imatge de la Mare de Déu de Canòlich donada per la família Marfany és una talla de fusta policromada de pi de 102 cm d'alçada, que fou tallada per Josep Arquimbau cap el 1940 i beneïda el 24 d'agost de 1941. Aquesta talla fou encarregada per Mn. Enric Marfany Gosset, que fou acollit a Sant Julià de Lòria durant la Guerra Civil espanyola, després de veure cremada la parròquia de la que era Rector i la seva pròpia casa. Amb motiu del seu gran agraïment i per una promesa a la Mare de Déu de Canòlich, a la que es va encomanar en fugir de Barcelona el 1936, va donar la talla a la parròquia de Sant Julià i Sant Germà. Mn. Marfany havia estat present en els actes de celebració dels 700 anys de la troballa de la Mare de Déu, on s'havia posat de manifest l'enyorament dels lauredians de la seva Mare de Déu, que tenien molt allunyada, al Santuari, on era inaccessible per a malalts i gent gran. Aquesta talla, doncs, ha estat durant molts anys la talla que havien adorat i amb la que han pregat centenars de persones de Sant Julià en els darrers decennis, fins que Mn. Argelagós va encarregar una còpia de la Mare de Déu romànica per deixar-la al Santuari i va baixar l'original a la parròquia per raons de seguretat. Aleshores, fou quan la família Marfany passà a custodiar la Mare de Déu que el dia 1 de maig va retornar a la parròquia, on ocuparà un lloc propi.

Al final de la Missa es va beneir el quadre de pintura de l'autora Margarida Cepeda, és una obra que fa una recreació de la imatge de la Mare de Déu de Canòlich, de gran format.

Al llarg del mes de maig és previst que es duïguin a terme diverses activitats amb motiu d'aquesta celebració, que porta per títol «Mare de Déu de Canòlich, 800 anys agermanant», i que té el seu punt àlgid en la celebració de l'Aplec de la Mare de Déu, que es portarà a terme el dissabte 27 de maig. A més, i amb motiu d'aquesta efemèride, s'ha preparat un curtmetratge, que amb el nom de *Tiritas*, posarà en relleu el valor de cercar fórmules per resoldre els conflictes que es presenten en la vida de les persones. El curtmetratge es presentarà al públic el proper dia 1 de juny al vespre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16,29-33]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càssia, rel. agustina.

23. □ Dimarts [Fets 20,17-27 / Sl 67 / Jo 17,1-11a]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Baptista de Rossi, prev. fund.

24. □ Dimecres [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Stra-

da...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. □ Dijous [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Maria Magdalena de Pazzi, vg.; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Divendres [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. Sant Feliu de Llobregat: Dedicació de la Catedral. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev. i fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols.

27. □ Dissabte [Fets 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jo 21,20-25]. Sant Feliu de Llobregat: beat Josep Tous i Soler (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund. de les Caputxines de la Mare

del Diví Pastor; sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.

28. ■ Diumenge vinent, Pentecosta (lit. hores: de la Solemnitat) [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1C 12,3b-7.12-13 / Jo 20,19-23]. Lleida: Dedicació de la Catedral. Sant Feliu de Llobregat: sant Felip Neri, prev. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Ana de Jesús Paredes, vg. de l'Equador. Urgell: sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell.

L'Ascensió del Senyor (A)

COMENTARI

«Aneu a convertir tots els pobles»

L'Ascensió és el moment que Crist deixa ja aquesta terra de forma visible per a viure eternament al costat del Pare i de l'Esperit. Per això, la primera lectura representa aquest retorn al Pare amb la seva humanitat dient *que s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué i el perderen de vista*. És una manera molt evident de dir que Jesús com a home deixa de ser present visiblement entre nosaltres. Però amb l'Ascensió no acaba l'obra de Crist. Per això, la primera lectura ja ens ha dit: *Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimoniis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra*. És a dir, els apòstols s'han de convertir en testimonis de Jesús, del seu evangeli per tota la terra començant per Jerusalem i arribant als confins més llunyans del món. El mateix diu Jesús a l'evangeli: *Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat*. Aquesta és la missió dels apòstols, la missió de l'Església al llarg dels segles. Però no pensem que en aquesta missió, els apòstols, els cristians estiguem sols. Jesús a l'evangeli ha dit ben clarament: *Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món*. No estem sols; malgrat que el Senyor torni al Pare, no ens deixa, no ens abandona; és sempre present en la seva Església. I la primera lectura ja ens ha parlat de la força que rebran els apòstols. Aquesta força és l'Esperit Sant. La missió de l'Església no depèn de la vàlua de cadascun dels cristians sinó de deixar que sigui l'Esperit el qui actuï en nosaltres. Ell és la força que transformarà el món. La segona lectura recorda que *el Pare ha fet seure Crist a la seva dreta per damunt de tots els governants i dels qui tenen poder i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església que és el seu cos*. Tenim tot el poder de Crist per a complir la nostra missió; no podem tenir por de res. El Senyor ens acompanya sempre amb la seva força.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimoniis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. *Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.*

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que illumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

▶ Acaba l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'ls es prosternaren.

Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 1,1-11)

En mi primer libro, Teófilo, escribí de todo lo que Jesús hizo y enseñó desde el comienzo hasta el día en que fue llevado al cielo, después de haber dado instrucciones a los apóstoles que había escogido, movido por el Espíritu Santo. Se les presentó él mismo después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días y hablándoles del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les ordenó que no se alejaran de Jerusalén, sino «aguardad que se cumpla la promesa del Padre, de la que me habéis oído hablar, porque Juan bautizó con agua, pero vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo dentro de no muchos días». Los que se habían reunido, le preguntaron, diciendo: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino a Israel?» Les dijo: «No os toca a vosotros conocer los tiempos o momentos que el Padre ha establecido con su propia autoridad; en cambio, recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaria y «hasta el confín de la tierra». Dicho esto, a la vista de ellos, fue elevado al cielo, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Cuando miraban fijos al cielo, mientras él se iba marchando, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que ha sido tomado de entre vosotros y llevado al cielo, volverá como lo habéis visto marcharse al cielo.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. *Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.*

Pueblos todos, batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor altísimo es terrible, / empedrador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas: / tocad para Dios, tocad; / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo: / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

El Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder en favor de nosotros, los creyentes, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, poder, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no solo en este mundo, sino en el futuro. Y «todo lo puse bajo sus pies», y lo dio a la iglesia, como Cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que llena todo en todos.

▶ Conclusión del santo Evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos dudaron. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado todo poder en el cielo y en la tierra. Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el final de los tiempos».